

Temasugused inimesed

ELLERY LLOYD

Inglise keelest tõlkinud Jana Linnart

Ellery Lloyd
„People like her”
Mantle/Pan Macmillan, 2021

Copyright © Ellery Lloyd 2021

Eestikeelne tõlge © Jana Linnart ja AS Tänapäev, 2021
Toimetanud Anu Rooseniit
Kujundanud Villu Koskaru

ISBN 978-9949-85-990-0

Trükitud AS Pakett trükikojas
www.tnp.ee

Zu'le

Proloog

Ma arvan, et on võimalik, et ma suren.

Igatahes on nüüd juba mõnda aega tundunud, nagu mu elu jookseks mu silme eest läbi.

Mu varaseim mälestus: on talv, millalgi 1980. aastate algul. Mul on käes käpikud, peas kehvasti kootud müts ja seljas hiigelsuur punane mantel. Ema veab mind meie maja taga sinise plastkelguga üle muru. Ta naeratus on tardunud. Ma näen välja täiesti läbikülmunud. Mul on meeles, kui külmad olid mu käed neis käpikutes, see, kuidas iga maapinna kühmu ja auku oli läbi kelgu tunda, lume krudin ema saabaste all.

Mu esimene koolipäev. Vibutan käes pruuni nahk-kotti, mille väikesest kileaknast piilub välja kaart minu nimega. EMMELINE. Üks tumesinine põlvik on pahkluu kohal lontis, mu juuksed on hiiresabades, mis ei ole päris ühepikkused.

Oleme Pollyga kaheteistaastased. Jään ööseks tema juurde, me oleme juba oma ruudulistes pidžaamades, mudamaskid näol, ja ootame popkorni plaksumist

mikrolaineahjus. Pisut vanemana Polly esikus, valmis minema *halloween*'ipeole, kus ma esimest korda suudlesin. Polly oli kõrvits. Mina olin seksikiisu. Jälle meie, ühel suvepäeval, istume teksades ja Doc Martensites rätsepaistes kõrrepõllul. Kitsastes õlapaeltega kleitides ja kaelakeega, valmis minema lõpupeole. Mälestus mälestuse järel, üks teise järel, kuni avastan end mõtlemas, kas mu teismeeast leidub üksainuski emotsionaalselt oluline pilt, milles ei ole Pollyt tema vildaka naeratuse ja kohmaka poseerimisega.

Alles sellele mõeldes mõistan, kui kurb mõte see nüüd on.

Kahekümnendate algus on üsna ähmane. Töö. Peod. Pubid. Piknikud. Pühad. Kui aus olla, siis on ka kahekümnendate lõpp ja kolmekümnendate algus servadest veidi hägune.

On asju, mida ma kunagi ei unusta.

Mina ja Dan fotokabiinis meie kolmandal või neljandal kohtamisel. Mu käsi on ta õlgade ümber. Dan näeb välja uskumatult kena. Mina näen välja omadega täiesti sees. Mõlemad naeratame tobedalt.

Meie pulmapäev. Mu tilluke silmapilgutus sõbrale fotoaparaadi taga, kui oma tōotusi ütleme. Dani nägu pūhalik, kui ta mulle sõrmuse sõrme pistab.

Mesinädalad, me mõlemad täielikus õndsuses ja päikesest põlenuna loojangu ajal ühes Bali rannabaaris.

Vahel on raske uskuda, et olime kunagi nii noored, nii õnnelikud, nii süütud.

Hetk, kui sündis Coco, raevunud ja kisendav, lootevõidest valkjas ja ligane. Mu mällu on igavesti sööbinud

esimene pilk tema tillukesele lopergusele näole. Hetk, kui ta mulle ulatati. Meie tunnete kaal.

Coco, üleni kaetud *piñata* konfettidega, naermas oma neljanda sünnipäeva peol.

Mu poeg Bear, kaks nädalat vana, liigväike isegi selle tillukese pidžaama jaoks, mis tal seljas on, oma rõõmust särava õe süles.

Alles nüüd koidab mulle, et see, mida ma näen, ei ole tegelikud mälestused, vaid mälestused fotodest. Terved päevad kokku keedetud üheks staatiliseks pildiks. Terved suhted. Terved ajastud.

Ja nad üha tulevad. Need killud. Need kaadrid. Üksteise järel. Aina kiiremini ja kiiremini läbi mu pea.

Bear oma kärus karjumas.

Klaasikillud meie köögipõrandal.

Mu tütar kerratõmbunult haiglavoodis.

Ajalehe esikülg.

Tahan, et see peatuks. Miski on valesti. Püüan ärgata, silmi avada, kuid ei suuda, mu laud on liiga rasked.

Mind ei aja endast välja niivõrd mõte suremisest, kui mõte, et ma ei pruugi enam kunagi neid inimesi näha; kõigest neist asjadest, mida ma ei saa neile öelda. Dan – ma armastan sind. Ema – ma andestan sulle. Polly – ma loodan, et suudad mulle andestada. Bear... Coco...

Mul on jube tunne, et juhtumas on midagi hirmsat.

Mul on jube tunne, et see kõik on minu süü.

KUUS NÄDALAT VAREM

Esimene peatükk

Emmy

Ma ei ole kunagi kavatsenud instaemmeks hakata. Pikka aega ei olnud ma kindel, et minust üldse emmet saab. Ent kes meist võib ausalt öelda, et nende elu on kukkunud välja täpselt nii, nagu nad arvasid?

Praegu võin ma olla läbi ja lõhki lekkivad nibud ja pisi-põnnid, kahe kelmi põngerja professionaalne pepupühkija, kuid kerige viis aastat tagasi ja ma olin see, keda võiks nimetada *fashionista*'ks. Ärge pöörake tähelepanu mu väsinud silmatõmblusele ja kujutage ette, et see säbrune roosakat tooni emmekrunn on sile föönisoeng. Asendage tänane rutakalt peale kantud MAC Ruby Woo korraliku kontuuri, laineri ja klassikaliste kõrvarõngastega – säärastega, mida mu kolmeaastane tütar kasutaks praegu improviseeritud tõsteteks. Siis riietage see kõik liibuvatesse teksadesse ja Equipmenti siidpluusi.

Moetoimetajana oli mul töö, millest olin unistanud sest saati, kui olin probleemsete juuste, väljaulatuvate

esihammaste ja titerasvaga polsterdatud teismeline ning ma tõesti-tõesti armastasin seda. See oli kõik, mida olin eales tahtnud teha, nagu teile võib kinnitada mu parim sõber Polly – armas vaevatud Polly; mul veab, et ta minuga ikka veel räägib pärast neid pikki tunde, kui sundisin teda mängima fotograafi oma mängusessioonidel või sammuma koos minuga mu ema kõrge kontsaga kingades mööda aiateedest poodiume, pärast kõiki neid pärastlõunaid, kui tegime Daily Maili ja Pritt Sticki kolletanud numbritest omaenda ajakirju (mina olin mõistagi toimetaja).

Kuidas ma siis sealt siia jõudsin? On olnud kordi – kui pesen oma vastsündinu kakat või valmistan lõputuid potitäisi püreestatud löga –, kui olen endalt sedasama küsinud. Tundub, nagu oleks see juhtunud hetkega. Ühel hetkel kandsin Fendit ja istusin esireas Milano moenädalal, järgmisel olin dressipükstes ja üritasin takistada põnni, kes üritas Sainsburys helberiiulit ümber sättida.

Kui täiesti aus olla, siis oli karjäärivahetus moeekspertist segaseks mammaks lihtsalt õnnelik äpardus. Maailm hakkas kaotama huvi ilusaid inimesi pungil läikivate ajakirjade vastu ning tänu kahanevale eelarvele ja kokku kuivavale lugejaskonnale löödi karjääriredel mu jalge alt ära just siis, kui hakkasin sedamööda üles tõusma – ja siis selgus kõige krooniks, et olen rase.

Pagan sind võtku, internet, mõtlesin. Sa võlgned mulle uue karjääri – ja see peab olema säärane, mille saan rajada lapsesaamise ümber.

Ja nii hakkasin blogima ja vlogima – nimetasin ennast Barefootiks, Paljasjalgseks, sest mu stiletodega käis kaasas

pihtimine. Ja teate mis? Kuigi mul kulus õige sammu leidmiseks pisut aega, tekitas reaalses sideme loomine samamoodi mõtleivate naistega minus tõelist elevust.

Liikudes kiiresti edasi esimeste sünnitusjärgsete kuude ja 937 tunnini, mille veetsin diivanile naelutatuna, kallid Coco mu piimaste tisside küljes ja iPhone mu käes ainus side välisilmaga, sai internetis kohatud naiste kogukond tõeliseks päästerõngaks. Ja kui blogimine ja vlogimine olid mu esimesed netiarmastused, siis Instagram oli see, mis ei lasknud mul liiga sügavale sünnitusjärgsesse kopitusse libiseda. See tundus kui kerge kinnitav õlapigistus iga kord kui sisse logisin ja nägin kommentaari mõnelt emalt, kes elas üle neidsamu asju mis mina. Olin leidnud oma inimesed.

Niisi kadusid aegamisi Louboutini kingad ja asemele tuli väike inimene. Barefoot muutus Mamabare'iks, sest ma olen emme, kes tahab naerda ja seda *näidata*, koos tüügastega ja puha. Ja uskuge, see teekond on muutunud veelgi pöörasemaks pärast seda, kui viis nädalat tagasi tuli ilmale mu teine pisike rõhitsev pamp – Bear. Olgu see burgerirestorani lasteine pakendist kähku volditud rinnapadi või vargsi kiige kõrval purgist kulistatud džinn, saate minult alati ilustamata tõtt – kuigi see võib olla kergelt kaetud Wotsiti puruga.

Vihkajatele meeldib öelda, et Instagramis on vaid täiuslik elu, mis on filtreeritud, üle võõbatud ja neile pisikesete ruutudele postitatud – kuid kellel on aega kogu selleks lolluseks, kui neil on sabas üleni ketšupiga koos kardinat mööda ülesronija? Ja kui elu läheb raskeks nii netis kui ka muidu, kui traadid lähevad segi, kui hakatakse loopima

toitu ja ma lihtsalt tunnen end pisut kaotsis olevat, siis meenutan, et teen seda kõike oma pere pärast. Ja muidugi teiste sotsiaalmeediamammade uskumatu meeskonna pärast, kes mind alati toetavad, ükskõik mitu päeva järjest olen kandnud sama imetamisrinnahoidjat.

Teie olete põhjus, miks algatasin *#greydays*'i, kampaania meie pärislugude jagamiseks ja reaalelu kohtumiste organiseerimiseks, et rääkida oma võitlustest emaduse sinaka tooniga hetkedega. Rääkimata sellest, et osa kogu *#greydays*'i kauba müügitulust läheb emade vaimset tervist puudutava vestlusringi avamise toetuseks.

Kui peaksin kirjeldama, mida ma praegu teen, kas vihkaksite mind, kui ütleksin, et olen mitme sidekriipsuga emme? Kindlasti on see ametinimetus, mis ajab vaese vana naabri-Joyce'i segadusse. Ta teab, mida teeb Papabare – ta kirjutab romaane. Aga mina? Suunamudija on nii jube sõna, eks ole? Ergutaja? Julgustaja? Mõjutaja? Kes teab? Ja tõesti, kelle asi? Ma teen lihtsalt oma tööd, jagan oma filtreerimata pereelu ja panen loodetavasti aluse autentsemale arutelule lapsevanemaks olemise üle.

Ma rajasin selle brändi aususele ja räägin asjadest alati nii, nagu need on.